

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010131
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010131.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: V. H. Y. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom Z., O., zastúpený advokátom JUDr. Vladimírom Mítrom, Advokátska kancelária, ul. 29. augusta 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba, Kutuzovova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 4. júla 2012, č. p.: JSZ-100275/BS-II-47/2012, o žalobe žalobcu, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Žalobca žalobou podanou na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 13. augusta 2012 sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku, žiadajúc ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

V dôvodoch žaloby uviedol, že dňa 10. júla 2012 mu bolo doručené predmetné rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobcu podľa § 14 ods. 1 zákona nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 zákona počas doby platnosti osvedčenia podľa § 28 zákona, a preto Vojenské spravodajstvo - Vojenská spravodajská služba podľa § 26 ods. 2 zákona s poukazom na § 29 zákona ruší platnosť osvedčenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami do stupňa utajenia „Prísne tajné“ č.: 100275/BS-II-22/2011, ktoré vydalo Vojenské spravodajstvo - Vojenská spravodajská služba dňa 19. decembra 2011.

Žalobca dôvodil, že za podstatnú vadu výroku napadnutého rozhodnutia je potrebné považovať absenciu konkrétneho ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon), ktorým navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia, keď konštrukcia výroku spájaním (viď „čím“) nepravdivých údajov v bezpečnostnom dotazníku s tým, že navrhovaná osoba prestala spĺňať bližšie nešpecifikované predpoklady na vznik oprávnenia (§ 10 ods. 1 zákona) je neúplná a zmätočná, čo mu bráni konkrétne sa vyjadriť k otázke, ktoré predpoklady prestal spĺňať, s poukazom na znenie ustanovenia § 10 ods. 1 zákona, ktoré citoval.

Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného, že v bezpečnostnom dotazníku uviedol nepravdivé údaje, čo ani nezodpovedá skutočnosti. Poukazom na to, že v zmysle zákona sa za bezpečnostne spoľahlivú osobu nepovažuje ten, kto uviedol nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, uviedol, že v zmysle zákonnej úpravy (§ 25 zákona), ak sa v priebehu bezpečnostnej previerky zistili skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na zrušenie osvedčenia vykoná sa bezpečnostný pohovor v priebehu, ktorého má navrhovaná osoba možnosť vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam. Tvrdil, že v priebehu bezpečnostného pohovoru sa vyjadril ku všetkým jednotlivým skutočnostiam a vysvetlili ich, pričom žiadne z údajov uvedených bezpečnostnom dotazníku neboli nepravdivé a pokiaľ aj neboli uvedené vôbec, vyplývalo to z jeho výkladu pojmu príjem, keďže ani samostatný bezpečnostný dotazník pojem príjem nedefinuje.

Následne sa žalobca vyjadril k jednotlivým zisteniam vyplývajúcim z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ku skutočnostiam týkajúcich sa jeho mimomanželského vzťahu s príslušníčkou vojenskej spravodajskej služby S. S. konštatoval, že pri svojom bezpečnostnom pohovore uviedol, že manželka mala v tom čase o tomto vzťahu vedomosť a v súčasnej dobe je v rozvodovom konaní. K tvrdeniu žalovaného, že vlastnou činnosťou vykonanou príslušníkmi vojenskej spravodajskej služby bolo zistené, že jeho manželka nemala vedomosť o uvedenom vzťahu uviedol, že, keď jeho manželku navštívili u nej v práci dve osoby, ktoré sa síce predstavili, avšak sa nelegitimovali, jeho manželka spanikárila z dôvodu, že mala vedomosť aj o prebiehajúcom jeho trestnom stíhaní a nechcela mu ešte viac uškodiť, avšak bezodkladne ho o tom informovala, na čo on následne zaslal textovú správu V. Q.. Y. I., v ktorej konštatoval, že takáto návšteva nebola vôbec profesionálna, nakoľko jeho manželku iba vystrašila a požiadal, aby bola opätovne kontaktovaná za účelom potvrdenia svojej vedomosti o mimomanželskom pomere, pričom napriek dohode k následnému stretnutiu ohľadne zmeny jej vyjadrenia už nedošlo. Poukázal na to, že nepopierateľným dôkazom o vedomosti jeho manželky o tomto vzťahu je však vyjadrenie S. S. pri bezpečnostnom pohovore, ktorá uviedla, že s jeho manželkou koncom roku 2011 za týmto účelom mala aj osobné stretnutie.

K ďalším zisteniam uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného týkajúcich sa finančných prostriedkov žalobca uviedol, že financie, ktoré poberal v Bruseli a ktoré neúmyselne opomenul uviesť v bezpečnostnom dotazníku neskôr pri bezpečnostnom pohovore riadne vysvetlil, vyslovil názor, že dôležité na účely zákona je viesť zdokladovať legálnosť príjmov. Pokiaľ išlo o iné príjmy, žalobca na vysvetlenie uviedol, že za príjem považoval výnos a nie že si kúpil auto, ktoré neskôr so stratou predal. Ďalej uviedol, že obdobný prípad bol aj s bytom, ktorý predali jeho rodičia jeho kamarátovi z Bruselu a keďže celú záležitosť vybavoval on, z toho dôvodu boli finančné prostriedky z predaja bytu poukazované na jeho účet, avšak z tohto účtu boli hneď vyplatené jeho rodičom v súlade s dohodou. Dôvodil, že vzhľadom na to, že bezpečnostný dotazník nešpecifikuje, čo je potrebné považovať za príjem, nepovažoval to za príjem.

Ďalej tvrdil, že rovnako argumentoval aj v prípade predaja rodinného domu v Q., ktorý predali s manželkou za 190 000 euro so stratou, z ktorého dôvodu nepovažoval takúto transakciu za príjem, pretože nemal z toho žiaden výnos oproti výdavkom, a preto túto skutočnosť ani neuviedol v bezpečnostnom dotazníku s poukazom na to, že predmetné finančné prostriedky považoval za jeho a manželkine, ktoré mali investované v dome, pričom ten riadne priznal v majetkovom priznaní a keď ho predali jeho majetkové pomery nezmenili a zmenil sa iba stav z peňazí investovaných do peňazí voľných. Ďalej dôvodil, že bezpečnostný dotazník má riešiť majetkové pomery navrhovanej osoby a nie príjmové a výdavkové položky na účte.

Žalobca záverom poukázal na to, že údaje z banky boli získané dňa 11. júna 2012 teda minimálne 6 mesiacov po ukončení procesu previerky a vydania osvedčenia, avšak výpisy z bánk mali k dispozícii bezpečnostní pracovníci už pri výkone bezpečnostnej previerky v roku 2011, avšak vtedy nimi na žiadnu nezrovnalosť nebolo upozornené. Vyslovil názor, že pokiaľ predmetné informácie boli známe a dostupné

bezpečnostným pracovníkom už v čase procesu previerky, je v rozpore so zákonom na základe týchto informácií po vydaní osvedčenia opätovne otvoriť bezpečnostnú previerku (ustanovenie § 29 zákona).

Žalovaný správny orgán sa k žalobe vyjadril tak, že žiadal, aby najvyšší súd žalobu zamietol.

V dôvodoch vyjadrenia nesúhlasil s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe. Konštatoval, že Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba postupovala pri vykonávaní bezpečnostnej previerky žalobcu v súlade so zákonom č. 215/2004 Z. z., pričom pri svojom rozhodovaní postupovala na základe úplných zistení ako aj posúdení ako skutkového tak aj právneho stavu veci, pričom vzala do úvahy aj tvrdenia a skutočnosti, ktoré žalobca uviedol pri bezpečnostných pohovoroch k veci.

Poukázal na to, že predmetným rozhodnutím bolo konštatované, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z., pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 uvedeného zákona počas doby platnosti osvedčenia podľa § 28 tohto zákona.

Žalovaný považoval tvrdenie žalobcu o podstatnej vade výroku rozhodnutia z dôvodu absencie konkrétneho ustanovenia § 10 ods. 1 zákona za irelevantné a to z dôvodu, že výroková časť napadnutého rozhodnutia obsahuje konkrétne vetné vyjadrenie, ktoré jasne špecifikuje nesplnenie jednej z podmienok a teda nesplnenie jedného z predpokladov na vznik oprávnenia u žalobcu ako to vyplýva z § 10 ods. 1 písmena a/ až j/ a teda konkrétne písm. g/ zákona č. 215/2004 Z. z. Vyslovil názor, že uvedené vetné vyjadrenie nie je možné považovať za zmätočné, rovnako ani za zameniteľné.

K tvrdeniu žalobcu, ktorými namietal časť odôvodnenia rozhodnutia týkajúcej sa „nepravdivých údajov“, žalovaný uviedol, že je povinnosťou navrhovanej osoby uvádzať v bezpečnostnom dotazníku úplné a pravdivé údaje tak, ako mu táto povinnosť priamo vyplýva z § 16 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. Poukázal na to, že v danom prípade žalobca v bezpečnostnom dotazníku navrhovanej osoby neuviedol konkrétne finančné údaje ako sú uvedené v napadnutom rozhodnutí. S poukazom na § 25 v spojení s § 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. konštatoval, že je na úvahe oprávneného orgánu ako sa s otázkou rozpornosti tvrdení uvedených v bezpečnostnom dotazníku a v bezpečnostnom pohovore vysporiada.

Citujúc ustanovenie § 14 ods. 1 uvedeného zákona uviedol, že právna norma priamo ustanovuje, že pre prípad, ak dôjde k uvedeniu nepravdivých údajov zo strany navrhovanej osoby, sa táto priamo zo zákona považuje za bezpečnostne nespoľahlivú osobu, majú za to, že za nepravdivé údaje je potrebné považovať aj to, ak sa údaje neuvedú vôbec. Dal do pozornosti, že vo výroku napadnutého rozhodnutia sa neuvádza, že navrhovaná osoba klamala pri bezpečnostnom pohovore, ale tá skutočnosť, že v bezpečnostnom dotazníku uviedla nepravdivé údaje. Vyslovil názor, že nie je dostatočným vysvetlením to, že navrhovaná osoba - žalobca, či už zabudla alebo opomenula priznať napr. pravidelný mesačný príjem za konkrétne obdobie vo výške 5000 euro aj, keď ide o príjem legálny.

K námietke žalobcu týkajúcej sa jeho mimomanželského vzťahu s S. S. žalovaný uviedol, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje tú skutočnosť, že za bezpečnostné riziko sa považuje akákoľvek forma sexuálneho konania, ktorá vedie k vydieraniu alebo nátlaku podľa § 14 ods. 2 písm. c/ bod 5 zákona č. 215/2004 Z. z.

Ku skutkovým okolnostiam týkajúcich sa finančných prostriedkov žalovaný konštatoval, že počas vykonania bezpečnostných pohovorov ako sú obsiahnuté v bezpečnostnom spise mal žalobca dostatočnú možnosť sa vyjadriť k jednotlivým zisteniam relevantným spôsobom, pričom za relevantný spôsob vyjadrenia však nemožno považovať tvrdenie napr. „neúmyselné opomenutie“ alebo „zabudol som“, pričom sa jednalo o nie bezvýznamné a neopomenuteľné sumy (napríklad 122 683,57 euro, čo predstavuje cca 5100 euro mesačne po dobu dvoch rokov 2006 až 2008). S poukazom na právnu úpravu v zákone č. 595/2003 Z. z. uviedol, že taktiež nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že príjem z predaja nehnuteľnosti vo výške 190 000 eur sa nepovažuje za príjem, ale skôr za stratu.

Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, že bezpečnostná previerka bola opätovne otvorená v rozpore so zákonom. Konštatoval, že bezpečnostná previerka bola otvorená v zmysle § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. dňa 10. februára 2012 a to na základe zistení ako vyplývajú z úradného záznamu Vojenského spravodajstva, Vojenskej spravodajskej služby č.p.: JSZ-100275/BS-II-25/2012 a následne aj z úradného záznamu zo dňa 22. mája 2012 č.p.: JSZ-159/1-16/3/2012 a to z dôvodu zistenia nových skutočností, ktoré by mohli byť dôvodom na zrušenie platnosti osvedčenia, s poukazom na to, že v danom prípade bolo prvou skutočnosťou existencia mimomanželského vzťahu a v druhom prípade

nezrovnalosti v neuvedení konkrétneho príjmu z obdobia počas zastávania funkcie žalobcu v Bruseli. Žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu, že opätovné otvorenie bezpečnostnej previerky bolo vykonané v rozpore so zákonom č. 215/2004 Z. z. Uviedol, že po získaní bankových údajov na základe žiadosti VÚB banky o poskytnutie komplexnej informácie o všetkých účtoch, ktorých je navrhovaná osoba vlastníkom alebo disponentom spolu s výpisom z obrátov na účtoch za posledné 2 roky a ich preskúmaní a následne aj údajov predložených z katastra nehnuteľností sa potvrdili nové zistenia, ktoré navrhovaná osoba neuvedla v bezpečnostnom dotazníku.

Žalovaný záverom dal do pozornosti, že v osobe žalobcu ide o kvalifikovanú osobu a to v súvislosti s procesom realizácie bezpečnostných previerok vykonávaných podľa zákona č. 215/2004 Z. z. s poukazom na ním vykonávané funkcie v minulosti, ďalej, že žalobca v bezpečnostnom dotazníku, ako navrhovaná osoba svojím podpisom v časti čestné vyhlásenie o pravdivosti uvedených údajov potvrdila skutočnosť, že tento vyplnila osobne v súlade so svojimi vedomosťami, je si vedomá, že každý nepravdivý údaj bude dostatočným dôvodom pre ukončenie bezpečnostnej previerky, súčasne, že žalobca celú žalobu postavil iba na domnienkach, pričom v celej žalobe na podporu svojich tvrdení tieto nepodporil žiadnymi právne ani fakticky relevantnými skutočnosťami, rovnako v žalobe absentuje navrhnutie vykonania právne relevantného dôkazu alebo dôkazov, v žalobe rovnako absentuje aj uvedenie samotného porušenia konkrétneho ustanovenia zákona, ktoré malo byť vydaním napadnutého rozhodnutia porušené. Poukázal na charakter pojmu nepravdivý údaj. Tvrdil, že v čase podania žaloby bol žalobca vo výslužbe, teda už nebol v služobnom pomere ako profesionálny vojak Ozbrojených síl Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Vojenského spravodajstva, Vojenskej spravodajskej služby na základe podanej žaloby v zmysle § 30 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z., preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 247 a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, súčasť ktorého tvoril bezpečnostný spis, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania a žalobcu na pojednávaní súdu dňa 27. februára 2013 dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bolo s konečnou platnosťou konštatované, že žalobcu nemožno podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov považovať za bezpečnostné spoľahlivú osobu, pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 uvedeného zákona počas doby platnosti osvedčenia podľa § 28 tohto zákona, a preto Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba podľa § 26 ods. 2 zákona s poukazom na § 29 zákona ruší platnosť osvedčenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami do stupňa utajenia „Prísne tajné“ č.: 100275/BS-II-22/2011, ktoré vydalo Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba dňa 19. decembra 2011.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumie rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti

druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či vo veci si zadovážil relevantné podklady pre vydanie rozhodnutia, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti a či v rozsahu zákonnej úpravy konal s účastníkom konania, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba na základe súhlasu žalobcu a podkladových materiálov ním predložených podľa § 16 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. vykonala podľa § 18 ods. 2 tohto zákona bezpečnostnú previerku IV. stupňa, výsledkom ktorej bolo vydané rozhodnutie zo dňa 4. júla 2012 č.p: JSZ-100275/BS-II-47/2012, ktorým Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba konštatovala, že podľa § 18 ods. 2 zákona zistila, že navrhovanú osobu - V. H. Y. Q., žalobcu, podľa § 14 ods. 1 zákona nemožno považovať za bezpečnostné spoľahlivú, pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 uvedeného zákona počas doby platnosti osvedčenia podľa § 28 zákona, a preto Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba podľa § 26 ods. 2 zákona s poukazom na § 29 zákona ruší platnosť osvedčenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami do stupňa utajenia „Prísne tajné“ č.: 100275/BS-II-22/2011, ktoré vydalo Vojenské spravodajstvo, Vojenská spravodajská služba dňa 19. decembra 2011.

V odôvodnení uvedeného rozhodnutia žalovaný uviedol skutkové zistenia a podklady, na základe ktorých tieto skutkové zistenia zistil.

Konštatoval, že preverovaním zistených skutočností vo vzťahu k príjmom vyplácaných žalobcovi, ako oprávnenej osobe za obdobie rokov 2006 až 2008 mal preukázané, že tieto príjmy žalobca neuviedol v bezpečnostnom dotazníku a boli mu vyplácané formou príspevkov na základe rozhodnutia Rady Európskej únie číslo 2007/829/ES o pravidlách pridelenia národných expertov a vojenského personálu na Generálny sekretariát Rady a zrušení rozhodnutia 2003/479 ES uverejneného v Úradnom vestníku Európskej únie L 327/10 zo dňa 13. decembra 2007.

Podľa názoru žalovaného, hoci zákon neobsahuje legálnu definíciu pojmu nepravdivý údaj možno konštatovať, že nepravdivým údajom je každý taký, ktorý je v rozpore s objektívnou realitou, a preto za nepravdivý údaj treba považovať taký, ktorý je z hľadiska svojho obsahu v rozpore so skutočnosťami, ktoré sú objektívne dané, zistené.

V danom prípade žalovaný za objektívnu skutočnosť považoval príjmy pripísané na účet žalobcu za obdobie od 22. decembra 2008 do 6. marca 2009 v zmysle poskytnutých údajov VÚB Banky tvrdiac, že skutočnosť, že oprávnená osoba mala príjem z predaja nehnuteľností formou daru od rodičov potvrdzujú aj vyjadrenia oprávnenej osoby v priebehu bezpečnostného pohovoru, a preto údaje uvedené v bezpečnostnom dotazníku považoval za nepravdivé. Ďalej za objektívnu skutočnosť považoval, že oprávnená osoba na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 28. mája 2010 predal a previedol vlastníctvo k nehnuteľnostiam zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, k. ú. Q.. Uviedol, že skutočnosť, že oprávnená osoba predala nehnuteľnosti a zároveň, že ich v bezpečnostnom dotazníku neuviedla, potvrdzujú aj vyjadrenia oprávnenej osoby v priebehu bezpečnostného pohovoru, majú za to, že údaje uvedené v bezpečnostnom dotazníku je preto treba považovať za nepravdivé.

Žalovaný ďalej uviedol, že povinnosť navrhovanej osoby uvádzať v bezpečnostnom dotazníku úplné a pravdivé údaje vyplývajú z § 16 ods. 2 zákona, ako aj, že navrhovaná osoba zároveň svojim podpisom na čestnom vyhlásení o pravdivosti uvedených údajov, ktoré vyplnila osobne v súlade so svojimi vedomosťami, je si vedomá, že každý nepravdivý údaj bude dostatočným dôvodom pre ukončenie bezpečnostnej previerky a súčasne, že následkom nerešpektovania tejto zákonnej povinnosti je existencia prekážky, pre ktorú navrhovanú osobu nemožno podľa § 14 ods. 1 zákona považovať za bezpečnostne

spoľahlivú.

Konštatoval, že napriek tomu, že táto skutočnosť vyplýva priamo zo zákona a navrhovaná osoba túto aj formálne svojim podpisom potvrdila, v skutočnosti túto povinnosť nerešpektovala a neriadila sa dôsledne ustanovením § 16 ods. 2 zákona.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že vzhľadom na dôležitosť záujmu štátu na ochranu utajovaných skutočností je umožnený prístup k utajovaným skutočnostiam iba vymedzenému okruhu osôb, na ktoré však kladie určité požiadavky. Uviedol, že nie je sporné, že jedným z kritérií výberu na posty v štátnej službe, prípadne verejnej službe, pri ktorých sa predpokladá sprístupnenie štátom chránených informácií, je aj uvedenie pravdivých údajov o osobe teda zistenie spoľahlivosti priznaním všetkých skutočností týkajúcich sa navrhovanej osoby s tým, že uvedená podmienka preukazuje zodpovednosť prístupu navrhovanej osoby nielen k vyplneniu podkladových materiálov na bezpečnostnú previerku, ale aj neskoršiemu výkonu služby, pre účely ktorej sa táto previerka vykonáva.

Podľa názoru žalovaného pojem bezpečnostná spoľahlivosť, je potrebné vykladať v súlade s účelom zákona a hoci tento nie je v zákone výslovne vymedzený, je možné ho vyvodiť zo samotného zákona, s poukazom na to, že účelom zákona je okrem iného vytvoriť a zabezpečiť podmienky na ochranu utajovaných skutočností pred neoprávnenou manipuláciou a súčasne, že z dôvodu zabezpečenia ochrany utajovaných skutočností pred neoprávnenou manipuláciou uvádza zákon predpoklady, ktorých splnenie je nevyhnutnou podmienkou na vznik oprávnenia navrhovanej osoby na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, pričom jedným z týchto predpokladov je bezpečnostná spoľahlivosť navrhovanej osoby. Mal za to, že za bezpečnostne spoľahlivú osobu sa nepovažuje ten, kto uviedol nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku.

Žalovaný dospel k záveru, že vyhodnotením zhromaždených podkladových materiálov podľa § 23 zákona, informácií poskytnutých Vojenskému spravodajstvu - vojenskej spravodajskej službe podľa § 16 ods. 1 písm. b/ a f/ a § 19 zákona, ako aj z informácií získaných v priebehu bezpečnostných pohovorov, oprávnená osoba - žalobca, podľa § 14 ods. 1 zákona sa nepovažuje za bezpečnostne spoľahlivú, pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku a podľa § 26 ods. 2 zákona s poukazom na § 29 zákona na základe zistenia nových skutočností počas platnosti osvedčenia zrušil platnosť osvedčenia.

Záverom poukázal na to, že na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie právny nárok a práve naopak je to určitá výsada pre občana Slovenskej republiky, s ktorou mu štát na základe bezpečnostnej previerky a skutočnosti, že navrhovaná osoba je bezpečnostne spoľahlivá, dáva dôveru na prácu s utajovanými skutočnosťami.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní súdu zotrval na skutkových okolnostiach a právnych záveroch uvedených v písomne podanej žalobe.

Zdôraznil, že nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného predovšetkým v prvom rade spôsobuje absencia konkrétneho označenia právnej normy § 10 ods. 1 zákona, ktorá spôsobuje neurčitost', nezrozumiteľnosť a známost' výroku rozhodnutia. Súčasne poukázal na skutkové zistenia rozpísané podrobne v žalobe, vyslovil názor, že zo skutkových zistení nevyplýva relevantnosť pre zrušenie osvedčenia žalobcu. Uviedol, že dôkazom o tom, že žalobca postupoval v súlade s právnymi predpismi je i konštatácia daňového úradu, ktorá vyplýva z rozhodnutia Daňového úradu Bratislava zo dňa 13. februára 2013, ktoré založil do súdneho spisu.

Právny zástupca žalovaného na pojednávaní súdu predniesol písomne podané vyjadrenie k žalobe v jeho doslovnom znení.

Žalobca, ako účastník konania vo svojej výpovedi na pojednávaní súdu uviedol, že trvá na skutkových okolnostiach uvedených v žalobe, na všetkých tvrdeniach, ktoré uviedol pri bezpečnostnom pohovore, ktorých záznamy tvoria súčasť bezpečnostného spisu. Ďalej uviedol, že v čase podania žaloby už nebol profesionálnym vojakom Ozbrojených síl Slovenskej republiky. Tvrdil, že údaje, ktoré uviedol v bezpečnostnom pohovore sú úplné a pravdivé a pokiaľ ide o údaje uvedené v jeho bezpečnostnom dotazníku, pri jeho vyplňovaní vychádzal z pojmu príjem v zmysle daňových predpisov a nie jednotlivé pohyby finančných prostriedkov na účtoch. Poukázal na to, že vychádzajúc z účelu bezpečnostnej previerky podľa zákona, je zistenie majetkových a finančných pomerov, preto povinnosťou povereného pracovníka vykonávajúceho bezpečnostnú previerku bolo, nie skúmať jednotlivé príjmy prichádzajúce a

odchádzajúce z jeho účtu, ale celkové majetkové pomery. Výslovil názor, že skutkové zistenia a ich právny výklad v zmysle právnych predpisov nespĺňa rozhodnutie, ktorým mu bolo zrušené osvedčenie. Taktiež zastával názor, že otvorenie bezpečnostnej previerky, vychádzajúc z výpisov banky, nie je možné považovať za nové zistenia, pretože tieto výpisy boli známe a v totožnej forme boli zaslané bankou už v procese predchádzajúceho konania o vydanie osvedčenia. Uviedol, že je pravdou, že v dotazníku neuviedol príjem, ktorý poberal v Bruseli, ktorú skutočnosť v bezpečnostnom pohovore vysvetlil, s poukazom na to, že pri bezpečnostnom pohovore však predložil konkrétny výpis zahraničnej banky o pohybe prostriedkov zarobených počas jeho pôsobenia v Bruseli.

Senát najvyššieho súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho, oboznámia sa s predloženým administratívnym spisom, súčasťou ktorého bol bezpečnostný spis, dospel k záveru, že medzi účastníkmi preskúmovacieho konania skutkový dej nie je sporný, avšak medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné posúdenie skutkových zistení týkajúcich sa uvedenia, resp. neuvedenia finančných prostriedkov žalobcu v bezpečnostnom dotazníku, ktorá skutočnosť podmieňuje, či žalobcu možno považovať alebo nie za bezpečnostne spoľahlivú osobu podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. a aplikácia právnej normy ustanovenej v § 14 ods. 1 tohto zákona. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu zamerlal svoju pozornosť na tieto skutočnosti.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. tento zákon upravuje podmienky na ochranu utajovaných skutočností, práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri tejto ochrane, pôsobnosť Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "úrad") a pôsobnosť ďalších štátnych orgánov vo vzťahu k utajovaným skutočnostiam a zodpovednosť za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 10 ods. 1, 2 zákona č. 215/2004 Z. z. oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupne utajenia Prísne tajné, Tajné, Dôverné alebo Výhradené môže vzniknúť, ak tento zákon neustanovuje inak, iba navrhovanej osobe, ktorá

- a) je občanom Slovenskej republiky,
- b) má spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu,
- c) dovŕšila ustanovený vek,
- d) súhlasí, aby bola oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami a s vykonaním bezpečnostnej previerky,
- e) je bezúhonná,
- f) svojím správaním zaručuje, že zabezpečí ochranu utajovaných skutočností,
- g) je bezpečnostne spoľahlivá,
- h) má platné osvedčenie úradu, podľa ktorého sa môže oboznamovať s utajovanými skutočnosťami stupňa Prísne tajné, Tajné alebo Dôverné,
- i) je na to určená,
- j) podpíše vyhlásenie o mlčanlivosti.

Navrhovaná osoba musí spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa odseku 1 po celú dobu platnosti osvedčenia podľa § 28 alebo určenia podľa § 31.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. za bezpečnostne spoľahlivú osobu sa nepovažuje ten, kto uviedol nepravdivé údaje v osobnom dotazníku, v bezpečnostnom dotazníku alebo pri bezpečnostnom pohovore, kto bol pracovne zaradený a aktívne vykonával činnosť v ustanovených štruktúrach bývalej Štátnej bezpečnosti podľa prílohy č. 1 alebo bývalej spravodajskej správy Generálneho štábu Československej ľudovej armády do 31. decembra 1989 s výnimkou osoby, ktorá vykonávala v týchto štruktúrach len obslužné alebo len zabezpečovacie činnosti, alebo vedome spolupracoval s týmito štruktúrami, alebo u koho bolo zistené bezpečnostné riziko.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. vojenské spravodajstvo vykonáva bezpečnostné previerky všetkých stupňov, ak navrhovaná osoba je vo vzťahu k Vojenskému spravodajstvu jeho príslušníkom, zamestnancom alebo uchádzačom o prijatie do pracovnoprávneho vzťahu alebo obdobného pracovného vzťahu vrátane služobného pomeru.

Podľa § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. úrad je na základe zistenia nových skutočností povinný počas platnosti osvedčenia preveriť, či osoba spĺňa predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 a v prípade zistenia, že nespĺňa tieto predpoklady, zrušiť platnosť osvedčenia. Na také zrušenie platnosti osvedčenia sa primerane vzťahujú ustanovenia §§ 24 až 26.

Podľa § 26 ods. 2, 3 zákona č. 215/2004 Z. z., ak úrad bezpečnostnou previerkou zistí, že navrhovaná osoba nespĺňa predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1, vydá o tom rozhodnutie.

V rozhodnutí podľa odseku 2 musí byť uvedené ustanovenie, podľa ktorého úrad rozhodol o tom, že sa osoba nemôže oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, skutočnosťami, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený úrad pri hodnotení dôkazov a poučenie o možnosti podať odvolanie.

Podľa § 15 ods. 1, 2 písm. d/ zákona č. 215/2004 Z. z. bezpečnostnou previerkou sa zisťuje, či navrhovaná osoba spĺňa predpoklady uvedené v § 10 ods. 1 na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami.

Podľa stupňa utajenia sa vykonáva bezpečnostná previerka IV. stupňa pre stupeň utajenia Prísne tajné.

Podľa § 23 zákona č. 215/2004 Z. z. obsahom bezpečnostnej previerky IV. stupňa je vyhodnotenie podkladových materiálov uvedených v § 16 ods. 1 písm. a/ až f/.

Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 215/2004 Z. z. materiály na bezpečnostnú previerku (ďalej len "podkladový materiál"), ak tento zákon neustanovuje inak, sú

- a) materiály predkladané navrhovanou osobou, a to 1. vyplnený osobný dotazník osoby uvedený v prílohe č. 2, 2. životopis, 3. výpis z registra trestov, ak ide o bezpečnostnú previerku I. stupňa, 4. písomný súhlas s oprávnením oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami a s vykonaním bezpečnostnej previerky, 5. vyplnený bezpečnostný dotazník osoby uvedený v prílohe č. 3 na bezpečnostnú previerku II., III. a IV. stupňa;
- b) informácie o bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby z evidencií Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva,
- c) informácie o bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby vyžiadané od ďalších štátnych orgánov a iných právnických osôb, týkajúce sa navrhovanej osoby,
- d) informácie o bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby z previerok vykonaných v mieste bydliska Policajným zborom, Slovenskou informačnou službou alebo Vojenským spravodajstvom,
- e) informácie vyžiadané od obce, v ktorej má navrhovaná osoba trvalý pobyt alebo prechodný pobyt,
- f) informácie z previerok vykonaných Policajným zborom, Slovenskou informačnou službou alebo Vojenským spravodajstvom o bezpečnosti prostredia, v ktorom navrhovaná osoba žije a pohybuje sa, a o možnosti výskytu bezpečnostných rizík.

Podkladový materiál uvedený v odseku 1 písm. a/ predkladá navrhovaná osoba vedúcemu; v aktuálnom osobnom dotazníku, životopise a bezpečnostnom dotazníku osoby je povinná uvádzať úplné a pravdivé údaje. Ak ide o vykonanie bezpečnostnej previerky II., III. alebo IV. stupňa, predkladá navrhovaná osoba bezpečnostný dotazník vedúcemu v obálke zabezpečenej tak, aby sa nemohol oboznámiť s jej obsahom.

Podľa § 25 ods. 1, 2 zákona č. 215/2004 Z. z. bezpečnostný pohovor s navrhovanou osobou sa vykoná, ak sa v priebehu bezpečnostnej previerky zistili skutočnosti, ktoré by mohli byť prekážkou na vydanie osvedčenia alebo dôvodom na zrušenie platnosti osvedčenia. V priebehu bezpečnostného pohovoru má navrhovaná osoba možnosť vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam. Z uskutočneného bezpečnostného pohovoru sa vyhotoví písomný záznam, ktorý zúčastnené strany podpíšu. Odopretie podpisu, dôvody tohto odopretia a námietky proti obsahu záznamu sa v ňom zaznamenávajú.

Bezpečnostný pohovor s navrhovanou osobou podľa odseku 1 vykoná ten orgán, ktorý vykonal bezpečnostnú previerku, a to tak, aby nedošlo k zásahu do práv tretích osôb a nebol ohrozený zdroj informácií.

Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. na rozhodovanie podľa tohto zákona sa okrem § 55 ods. 6, § 65 ods. 4, § 79 až 80 nevzťahujú všeobecne záväzné právne predpisy o správnom konaní (zákon č.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorých dôvodov najvyšší súd napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval v súlade so zákonom.

Senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie trpí podstatnou vadou výroku, keď v ňom absentuje konkrétne ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z., ktorým ako navrhovaná osoba prestal spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia, keď konštrukcia výroku spájaním (viď „čím“) nepravdivých údajov v bezpečnostnom dotazníku s tým, že navrhovaná osoba prestala spĺňať bližšie nešpecifikované predpoklady na vznik oprávnenia (§ 10 ods. 1 zákona) je neúplná a zmätočná, čo mu bránilo sa konkrétne vyjadriť k otázke, ktoré predpoklady prestal spĺňať.

Zákondarca v právnej norme § 81 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. ustanovil, že na rozhodovanie podľa tohto zákona sa okrem § 55 ods. 6, § 65 ods. 4, § 79 až 80 nevzťahujú všeobecne záväzné právne predpisy o správnom konaní - správny poriadok.

V právnej norme § 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. zákondarca ustanovil, že úrad v rozhodnutí, ktorým rozhoduje o tom, že navrhovaná osoba nespĺňa predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 (§ 26 odseku 2), musí byť uvedené ustanovenie, podľa ktorého úrad rozhodol o tom, že sa osoba nemôže oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, skutočnosťami, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený úrad pri hodnotení dôkazov a poučenie o možnosti podať odvolanie.

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že na konanie o bezpečnostnej previerke, ako aj na rozhodnutie vydané v tomto konaní sa nevzťahuje správny poriadok, a preto ani na náležitosti vydaného rozhodnutia nie je možné aplikovať právnu úpravu ustanovenú v § 47 správneho poriadku. Náležitosti rozhodnutia vydaného v konaní o bezpečnostnej previerke zákondarca ustanovuje v § 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. Aj z uvedenej právnej úpravy je zrejmé, že výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, v zmysle platných zásad teórie štátu a práva, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníka konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom konania. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania. Riadne formulovaný výrok je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, čo bolo predmetom rozhodnutia a následne v odôvodnení rozhodnutia musia byť uvedené úvahy a dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté, ako aj podklady, na základe ktorých rozhodnutie bolo vydané. Výmedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia je dôležité aj z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu.

Senát najvyššieho súdu v danej veci dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný vo výroku preskúmvaného rozhodnutia konštatoval, že podľa § 18 ods. 2 zákona zistil, že žalobcu ako navrhovanú osobu podľa § 14 ods. 1 zákona nemožno považovať za bezpečnostné spoľahlivú, pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 uvedeného zákona počas doby platnosti osvedčenia podľa § 28 zákona, a preto podľa § 26 ods. 2 zákona s poukazom na § 29 zákona ruší platnosť osvedčenia vydané dňa 19. decembra 2011, vydal rozhodnutie v súlade s právnou normou ustanovenou v § 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z., keď vo výroku spôsobom určitým a zrozumiteľným formuloval predmet konania tak, že žalobcu ako navrhovanú osobu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú, pretože uviedla nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím navrhovaná osoba prestala spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia počas doby platnosti osvedčenia. Skutočnosť, že žalovaný vo výroku preskúmvaného rozhodnutia neuviedol písmeno g/ ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z., nemôže mať za následok nezákonnosť preskúmvaného rozhodnutia, keďže uvedením ustanovení § 14 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, ktoré aplikoval, zrozumiteľným spôsobom uviedol zákonnú úpravu vo vzťahu k predmetu konania a rozhodnutia. Skutočnosť, že vo výroku rozhodnutia žalovaný neuviedol konkrétne písmeno

zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého rozhodol odkazom len na samotnú zákonnú normu nespôsobuje nezrozumiteľnosť ani zmätočnosť preskúmaného rozhodnutia a nemôže mať ani za následok porušenia práva žalobcu na obhajobu. Tvrdenie žalobcu, že vada výroku rozhodnutia mu bránila konkrétne sa vyjadriť k otázke, ktoré predpoklady prestal spĺňať, sa javí nepravdivým, keďže z dôvodov jeho žaloby jasným spôsobom vyplýva jeho obrana.

Senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že nezodpovedá skutočnosti, že by v bezpečnostnom dotazníku uviedol nepravdivé údaje, dôvodiac, že v priebehu bezpečnostného pohovoru sa vyjadril ku všetkým jednotlivým skutočnostiam a vysvetlil ich, pričom žiadne z údajov uvedených bezpečnostnom dotazníku neboli nepravdivé a pokiaľ aj neboli uvedené vôbec, vyplývalo to z jeho výkladu pojmu príjem, keďže ani samostatný bezpečnostný dotazník pojem príjem nedefinuje.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí alebo hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť právneho rozhodnutia.

Najvyšší súd k uvedenej námietke žalobcu konštatuje, že na vyhodnotenie bezpečnostnej spoľahlivosti žalobcu sa vzťahuje správna úvaha žalovaného. V rámci správnej úvahy žalovaný vyhodnotil bezpečnostnú spoľahlivosť tak, že žalobcu, ako navrhovanú osobu podľa § 14 ods. 1 zákona nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú, pretože uviedol nepravdivé údaje v bezpečnostnom dotazníku, čím prestal spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 počas doby platnosti osvedčenia podľa § 28. Úsudok žalovaného vyplýva z obsahu právnej normy ustanovenej v § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. v zmysle, ktorej sa za bezpečnostne spoľahlivú osobu nepovažuje ten, kto uviedol nepravdivé údaje v osobnom dotazníku, v bezpečnostnom dotazníku alebo pri bezpečnostnom pohovore, keď z podkladov, na základe, ktorých žalovaný ustálil svoj úsudok vyplýva, že žalobca príjmy, ktoré dostával počas rokov 2006 až 2008 z Bruselu, príjmy, ktoré boli poukazované na jeho účet vo VÚB banke v súvislosti s predajom bytu jeho rodičov a ktorý žalobca získal z predaja domu v Q., v bezpečnostnom dotazníku neuviedol. Logickým výkladom právnej úpravy ustanovenej v § 14 ods. 1 uvedeného zákona zákonodarca za bezpečnostne spoľahlivú osobu nepovažuje toho, kto uviedol nepravdivé údaje v osobnom dotazníku, v bezpečnostnom dotazníku, alebo toho, kto uviedol nepravdivé údaje pri bezpečnostnom pohovore. Zákonodarca spojkou „alebo“ ponechal na úvahe žalovaného vyhodnotenie bezpečnostnej spoľahlivosti žalobcu. Bolo preto na úvahe žalovaného, či žalobcu vzhľadom k tomu, že zo skutkových zistení mal preukázané, že žalobca v bezpečnostnom dotazníku neuviedol predmetné príjmy, i keď ich uviedol a vysvetľoval v bezpečnostnom pohovore, bude považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu. Tento úsudok bol vykonaný v rámci správneho uváženia podľa § 245 ods. 2 O.s.p. Najvyšší súd nezistil vybočenie z medzí a hľadísk ustanoveným zákonom, ani z medzí formálnej logiky a preto sa v tejto časti stotožnil s právnym názorom žalovaného.

Senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že je v rozpore so zákonom, keď po vydaní osvedčenia opätovne otvoril bezpečnostnú previerku (ustanovenie § 29 zákona) na základe informácií, ktoré boli známe už pri výkone bezpečnostnej previerky v roku 2011, tvrdiac, že údaje z banky boli získané dňa 11. júna 2012 teda minimálne 6 mesiacov po ukončení procesu previerky a vydania osvedčenia, avšak výpisy z bánk v totožnej forme mali k dispozícii bezpečnostní pracovníci už pri výkone bezpečnostnej previerky v roku 2011, avšak vtedy nimi na žiadnu nezrovnalosť nebolo upozornené.

Predmet preskúmavacieho konania je určený predmetom napadnutého rozhodnutia. Z preskúmaného rozhodnutia v danej veci vyplýva, že predmetom konania a rozhodovania žalovaného bolo zrušenie platnosti osvedčenia podľa § 29 zákona č. 215/2004 Z. z., v zmysle ktorého ustanovenia úrad je na základe zistenia nových skutočností povinný počas platnosti osvedčenia preveriť, či osoba spĺňa predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 a v prípade zistenia, že nespĺňa tieto predpoklady, zrušiť platnosť osvedčenia. Na také zrušenie platnosti osvedčenia sa primerane vzťahujú ustanovenia § 24 až 26.

Zákonodarca v právnej úprave v citovanej právnej norme výslovne ustanovuje, že úrad je na základe zistenia nových skutočností povinný počas platnosti osvedčenia preveriť, či osoba spĺňa predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 a v prípade zistenia, že nespĺňa tieto predpoklady, zrušiť platnosť osvedčenia, ktorá právna úprava upravuje postup úradu pre začatie a zastavenie bezpečnostnej previerky, bezpečnostný pohovor a ukončenie bezpečnostnej previerky. V právnej norme § 10 ods. 2 zákona zákonodarca ustanovuje, že navrhovaná osoba musí spĺňať predpoklady na vznik oprávnenia podľa odseku 1 po celú dobu platnosti osvedčenia. Výkladom uvedenej právnej úpravy ustanovenej v § 29 v spojení s § 10 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. v súlade s cieľom a účelom zákona je preveriť, či osoba spĺňa predpoklady pre vydanie osvedčenia počas celého procesu jeho platnosti, pričom základným predpokladom je zistenie tých skutočností, ktoré by spochybňovali jeho pôvodné vydanie. Pokiaľ teda žalovaný na základe opätovného vyžiadania výpisov z VÚB banky a ich vyhodnotenia dospel k novým zisteniam, ktoré spochybňovali vydanie predchádzajúceho osvedčenia, postupoval v súlade s zákonom, keď začal konanie, v ktorom preveroval, či žalobca spĺňa predpoklady na vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 a pokiaľ zistil, že nespĺňa tieto predpoklady, zrušil platnosť osvedčenia z roku 2011.

Vzhľadom na uvedené senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že žalovaný v danej veci si zadovážil podklady relevantné pre vydanie rozhodnutia, v dôvodoch napadnutého rozhodnutia sa zaoberal všetkými týmito podkladmi, skutkové zistenia z nich vyplývajúce vyhodnotil a náležite aj zdôvodnil právny záver, ku ktorému dospel po vyhodnotení skutkových zistení a na základe vlastnej právnej úvahy.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j ods.1 O.s.p.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Najvyšší súd zaviazal žalobcu zaplatiť súdny poplatok za žalobu v sume 66 € v zmysle § 2 ods. 1, písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov v spojení s § 5 ods. 1, písm. a/, h/ a s § 6 ods. 2, 3 uvedeného zákona, keďže v priebehu preskúmavacieho konania zistil, že žalobca v čase podania žaloby už nebol profesionálnym vojakom Ozbrojených síl Slovenskej republiky a teda sa neho nemôže vzťahovať oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2, písm. k/ tohto zákona.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.